

465

ZARZĄDZENIE Nr 114 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 maja 1955 r.

w sprawie udzielania urlopów pracowniczych na egzaminny słuchaczom wieczorowych uniwersytetów marksizmu-leninizmu.

W celu stworzenia lepszych warunków do kształcenia się pracowników urzędów i instytucji państwowych oraz przedsiębiorstw i instytucji gospodarki społecznej zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownikowi-słuchaczowi wieczorowego uniwersytetu marksizmu-leninizmu przy Komitecie wojewódzkim Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej może być na jego prośbę udzielony dla przygotowania się i przystąpienia do egzaminów płatny urlop okolicznościowy w wymiarze do 14 dni kalendarzowych łącznie w ciągu roku.

§ 2. Przy udzielaniu urlopu (§ 1) mają zastosowanie odpowiednie przepisy okólnika nr 24 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1949 r. w sprawie urlopów pracowniczych na dokończenie nauk (Monitor Polski Nr A-86, poz. 1063), a mianowicie:

- a) w przypadku przystąpienia powtórnie do tego samego egzaminu pracownik może być zwolniony od pracy tylko na czas niezbędny dla złożenia samego egzaminu;

b) czasu urlopu okolicznościowego nie wlicza się do przysługującego pracownikowi urlopu wypoczynkowego;

c) pracownik, który prosi o udzielenie urlopu okolicznościowego (zwolnienia od pracy), powinien przedstawić zaświadczenie wieczorowego uniwersytetu marksizmu-leninizmu, stwierdzające potrzebę udzielenia i termin urlopu;

d) udzielenie urlopu (zwolnienia od pracy) następuje z uwzględnieniem potrzeb zakładu pracy;

e) zakład pracy obowiązany jest sprawdzić, czy pracownik wykorzystał udzielony urlop (zwolnienie od pracy) zgodnie z celem.

§ 3. Urlop wypoczynkowy, udzielony w 1955 r. przed dniem ogłoszenia zarządzenia i wykorzystany na przygotowanie się i przystąpienie do egzaminu, może być na wniosek zainteresowanego pracownika potraktowany jako urlop pracowniczy określony w § 1.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

466

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 maja 1955 r.

w sprawie trybu składania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wniosków o ustalenie cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

Na podstawie § 1 ust. 1 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenia wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336, Nr A-115, poz. 1495 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 683) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy składaniu wniosków Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o ustalenie cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych należy stosować przepisy zawarte w instrukcji stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 maja 1955 r. (poz. 466).

INSTRUKCJA W SPRAWIE TRYBU SKŁADANIA PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO WNIOSKÓW O USTALENIE CEN ZBYTU ARTYKUŁÓW ZAOPATRZENIOWYCH I INWESTYCYJNYCH

§ 1. 1. Wnioski w sprawie ustalenia po raz pierwszy ceny lub zmiany ceny artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych, określonych w § 1 ust. 1 pkt 1, 2 i 5 uchwały Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i sta-

wek taryfowych oraz określenia wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336, Nr A-115, poz. 1495 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 683) składa ministerstwo sprawujące nadzór nad działalnością gospodarczą przedsiębiorstw produkujących te artykuły.

2. Wnioski o zmianę cen artykułów, o których mowa w ust. 1, składać mogą również ministerstwa, które są dystrybutorami lub sprawują nadzór nad działalnością gospodarczą głównych dystrybutorów lub odbiorców tych artykułów.

3. Tryb składania wniosków o ustalenie cen artykułów pochodzących z importu lub artykułów przeznaczonych wyłącznie na eksport uregulowany jest odrębnymi przepisami.

§ 2. Wnioski, o których mowa w § 1 ust. 1, powinny zawierać następujące dane:

- 1) nazwę produktu, symbol, wymiary, ciężar brutto (netto) oraz inne dane charakteryzujące własności fizyczne i chemiczne produktu, gatunek itp.;
- 2) zastosowanie produktu ze wskazaniem gałęzi przemysłu i przedsiębiorstw (jeżeli jest to możliwe), które będą zużywały dane produkty;
- 3) datę rozpoczęcia produkcji;
- 4) rodzaj produkcji danego artykułu: produkcja ciągła, seryjna, na zlecenie itp.;
- 5) głównego odbiorcę danego artykułu z podaniem, czy artykuł jest przewidziany również na eksport;
- 6) jaki produkt wytwarzany w danym przemyśle lub w kraju jest zbliżony (posiada podobne własności użytkowe);
- 7) czy dany artykuł zastępuje deficytowe surowce i materiały;
- 8) w jakim stosunku procentowym produkcja krajowa danego artykułu pozostaje do ilości importowanej (podają ministerstwa, w których skład wchodzi centralne zarządy zbytu lub którym podlegają centrale handlowe);
- 9) cenę proponowaną oraz kryteria, na których podstawie określono jej wysokość zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi zasad ustalania cen; przy proponowanej cenie ustalonej w relacji do cen innych artykułów należy podać nazwę artykułów lub grupy artykułów najbardziej zbliżonych, numer, stronę lub pozycję cennika oraz podstawę zastosowania relacji; przy odchyleniu proponowanej ceny od kosztu własnego należy umotywić proponowane odchylenie ceny od kosztu własnego;
- 10) opinię ministerstwa nadzorującego odbiorcę lub głównego dystrybutora albo wzmiankę, że mimo upływu terminu zainteresowane jednostki opinii nie nadesłały (§ 5).

§ 3. 1. Do wniosku o ustalenie cen artykułów wytwarzanych po raz pierwszy (nowa produkcja) należy załączyć kalkulację planowanego kosztu własnego przy założeniu opanowania produkcji. Jeżeli wniosek dotyczy zmiany ceny, kalkulację planowanego kosztu własnego sporządza się w oparciu o faktyczne koszty wynikowe.

2. Jeżeli wniosek o ustalenie ceny dotyczy artykułu różniącego się od artykułów objętych cennikiem wyłącznie wymiarami, a cenę ze względu na identyczny proces technologiczny oraz warunki techniczne należy ustalić w odpowiedniej relacji — załączanie kalkulacji do wniosku nie jest wymagane.

3. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, normach pracy i zużycia materiałowego (zakładowych, resortowych,

państwowych) w poszczególnych operacjach (fazach) produkcyjnych.

4. Kalkulację sporządza się według obowiązujących w danej gałęzi zasad kalkulacji.

5. Kalkulacja powinna w szczególności zawierać szczegółowe zestawienia robocizny bezpośredniej (podstawowej) i materiałów bezpośrednich w poszczególnych operacjach (fazach) produkcyjnych z określeniem ceny jednostkowej.

6. Formularz, na którym sporządzona została kalkulacja, podpisują: dyrektor przedsiębiorstwa, główny księgowy albo kierownik działu planowania oraz naczelny inżynier.

§ 4. Kalkulacja planowanego kosztu własnego wraz z wnioskiem (§ 2) o ustalenie ceny powinna być szczegółowo przeanalizowana przez centralny zarząd (zarząd) przemysłu, któremu przedsiębiorstwo podlega, i podpisana przez dyrektora centralnego zarządu (zarządu) przemysłu lub osobę przez niego upoważnioną do tej czynności.

§ 5. 1. Wysokość ceny proponowanej przez ministerstwa nadzorujące producentów (§ 1 ust. 1) powinna być zacpinowana przez ministerstwo, któremu podlegają główni nabywcy danego artykułu. Gdy artykuł objęty jest dystrybucją dokonywaną przez jednostki organizacyjne handlowe lub zbytu nie podległe ministerstwu nadzorującemu producentów ani też ministerstwu, któremu podlegają główni nabywcy — cenę należy uzgodnić również z właściwym głównym dystrybutorem.

2. Uzgodnienie ceny następuje w drodze przesłania wniosku przez centralny zarząd zbytu ministerstwa (centralę handlową) lub inny wyznaczony organ jednostkom, o których mowa w ust. 1. We wniosku należy podać dane określone w § 2 pkt 1 i 2 oraz wysokość proponowanej ceny. Niezgłoszenie zastrzeżeń w terminie 20 dni od daty doręczenia uważa się za dowód akceptacji proponowanej ceny.

§ 6. 1. Wnioski składane przez ministerstwa, o których mowa w § 1 ust. 2, powinny zawierać uzasadnienie proponowanej zmiany ceny. Odpis wniosku należy przesłać jednocześnie ministerstwu nadzorującemu przedsiębiorstwa produkujące artykuły, których cena ma być zmieniona.

2. Ministerstwa, które są dystrybutorami lub sprawują nadzór nad głównymi dystrybutorami, oraz ministerstwa sprawujące nadzór nad odbiorcami powinny podać we wniosku dane, o których mowa w § 2 pkt 1 i 5.

§ 7. Wniosek o ustalenie ceny powinien być podpisany przez ministra albo z jego upoważnienia przez dyrektora departamentu lub centralnego zarządu. Wnioski składa się w Departamencie Kosztów i Polityki Cen Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, przy czym w przypadku określonym w § 5 wnioski przesyła się wraz ze stanowiskiem ministerstwa opiniującego.

§ 8. Przepisy instrukcji, w których jest mowa o ministerstwach i ministrach, stosuje się odpowiednio do centralnych urzędów i prezesów centralnych urzędów.

§ 9. Przepisy niniejszej instrukcji nie dotyczą wyrobów produkowanych wyłącznie dla zaopatrzenia sił zbrojnych.